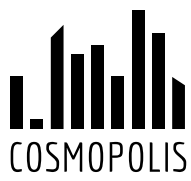

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

ILONA ANDREWS

DEDIČSTVO ROZTRHNUTEJ REALITY

DEDIČSTVO ROZTRHNUTEJ REALITY

Vojny prielomov
Prvý diel

ILONA
ANDREWS

ILONA ANDREWS
DEDIČSTVO
ROZTRHNUTEJ REALITY

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 431. publikáciu.

Titul *The Inheritance*, vydaný vydavateľstvom NYLA Publishing v roku 2025,
preložila do slovenčiny Diana Kendrová.
Jazyková redakcia Marek Zákopčan
Ilustrácie Candice Slater
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Andrej Purkart

Vydanie 1., 2026

Počet strán 272

Tlač FINIDR, s.r.o., Český Těšín

Copyright © 2025 by Ilona Andrews

© 2025 Candice Slater. Artwork by Candice Slater

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026

Translation © Diana Kendrová, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a použitia tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané.***

ISBN 978-80-8305-355-7 (ePub)

ISBN 978-80-8305-354-0 (pdf)

ISBN 978-80-8305-353-3 (print)

VAROVANIE

Tento príbeh je ako divoké tornádo. Vtrhne dnu, odtrhne dvere z pántov a váš dom premení na vír trosiek a prachu. Je to dobre udržiavaný kolotoč, ktorý prešiel bezpečnostnými inšpekciami všetkými desiatimi. Bude to spanilá jazda, ale nie je bez konca. Pre tých, ktorí radi vedia, čo ich čaká, sme pripravili stručné varovanie.

Dotkneme sa tém rozchodov, rozvodov, opustenia rodičmi/odcudzenia sa rodine, násilia vrátane grafických scén, tém súvisiacich s duševným zdravím, ako sú záchvaty paniky a úzkosti. Ďalšími témami budú žiaľ, zabíjanie príšer (psík prežije), hmyzu, pavúkovcov.

LIST PRE ČITATEĽOV

Toto nebolo v pláne.

Dedičstvo roztrhnutej reality totiž nemalo byť nič viac než krátka, viacdielna poviedka na našom blogu. Poviedka, ktorá mala pomôcť naším malým spôsobom každému, kto práve prežíva jedno z hore uvedených období. Dnešná doba je neľahká pre množstvo ľudí. V takýchto časoch nachádzame útočisko v zábave. V knihách, filmoch, televíznych programoch. Stávajú sa našimi záchrannými kolesami – s každou novou kapitolou, s každým ďalším dielom nás držia nad hladinou. A každé pokračovanie nám pripomína, že sa máme na čo tešiť.

Jedného dňa Ilona sedela na stoličke, otočila sa smerom ku mne a povedala: „Čo keby sme vymysleli zábavnú bezplatnú poviedku pre náš blog?“ Spýtal som jej: „O akom rozsahu hovoríme?“, na čo odvetila: „Nemáme veľa času, takže niečo krátke. Dvadsaťpäťtisíc slov?“

Rozosmialo ma to – a smejem sa aj teraz, keď o tom píšem. Dobře som vedel, že to nebude dvadsaťpäťtisíc slov. Neskôr o tom povedala Jeanine Frostovej. Jej jasný a nezadržateľný smiech som začul aj cez telefón. Je to skutočne úsmevné, lebo v hĺbke duše Ilona naozaj verila, že by to mohla byť krátka, jednoduchá, prostá poviedka. Vždy keď takto hovorí o novom diele, myslí to úprimne. Ale nikdy sa jej to nepodarí splniť.

Dlhá či krátka poviedka, ten nápad sa mi páčil, a tak som sa vrhol do písania.

Ako sa dalo čakať, ponáral som sa čoraz hlbšie do deja. Museli sme vymyslieť jednotný magický systém. Rôzne triedy a talenty (zoznam sme priložili na konci knihy). Postupy pri vstupe do brán. Politiku cechov.

Pri písaní príbehu ako je tento, sa okamžite vynárajú zásadné otázky. Čo by sa stalo s nami všetkými, jednotlivcami aj spoločnosťou, po takejto katastrofickej globálnej udalosti? Ako by sme mohli žiť v tomto novom svete? Upadli by sme do postapokalyptického pekla, alebo by sme našli spôsob, ako bojovať a pokračovať ďalej? Vzdali by sme to ako Roger, alebo by sme vytrvali ako Ada?

Verím, že hlavným motívom románu *Dedičstvo roztrhutej reality* je nádej a láska. Je to príbeh o ľuďoch, ktorí sa dokážu prispôbiť novej, hrozivej realite, pričom nielenže prežijú, ale stanú sa silnejšími.

Alebo je to jednoducho zábavný príbeh o vkročení do jaskýň a o boji s príšerami. To nechávam na vašej fantázii. Ďakujem, že ste sa rozhodli prečítať si náš príbeh, a verím, že si ho užijete.

Gordon Andrews

Áno, máločo ma rozosmeje viac, než keď sa môj manžel a najlepšia priateľka sprisahanecky chichocú a ja im s úplnou vážnosťou poviem: „Ale ja to myslím vážne,“ a obaja vzápätí vybuchnú od smiechu. Gordon má pravdu. Toto nebolo v pláne – a predsa sa to stalo. *Dedičstvo roztrhutej reality* je román, ku ktorému sa pravdepodobne pridá ešte ďalší diel. Vzdávam sa.

Ďakujeme vám, že ste našej práci dali šancu. Veľmi si to vážime a veríme, že si Adu obľúbite rovnako ako my.

Ilona Andrews

DEDIČSTVO ROZTRHNUTEJ REALITY

*S*me vo vojne.

Táto vojna nie je o bohatstve, zdrojoch či území. Je to vojna biologického vyhladzovania. Samotná existencia ľudstva je v ohrození.

V okamihu, keď sa otvorila prvá brána a vpustila k nám hordu zúrivých príšer, ktoré sa začali šíriť naším svetom, sa náš osud navždy zmenil. Invázia nám priniesla veľa utrpenia, no zároveň prebudila niečo, čo driemalo hlboko v nás – nástroj, ktorý dokáže odohnať a zničiť nášho nepriateľa. Sily presahujúce všetko, čo si dokážeme predstaviť. Schopnosti, ktoré poznáme len z legiend.

Vojna pretrváva. Krajina potrebuje Talenty. Ak si jedným alebo jednou z nich, svet ťa potrebuje. Nemôžem ti zaručiť bezpečie. Nemôžem ti sľúbiť, že to bude ľahké. Ale sľubujem ti, že každou bránou, ktorú zatvoríme, zachránime životy tých, ktorých najviac miluješ.

Buď hrdinom, akým si si vždy priať byť. Buď hrdinkou, akou si si vždy priala byť.

Podaj mi ruku a odpovedz na volanie.

Elias McFeron
Cechmajster Studeného Chaosu

1

Zdravotné poistenie s maximálnou rodinnou spoluúčasťou 1 000 dolárov. Krytie liekov na predpis so zľavou 80 % z katalógových cien.

Keď som prvýkrát počula o bránach, predstavila som si portály vyžarujúce silné modré svetlo. Asi trávim priveľa času hraním videohier. Bola to mylná predstava. Táto brána nebola nič viac než čierna diera. Hlboká, tmavá, vodorovná priepasť, ktorá sa ako roztrhnutá štrbina otvorila do reality uprostred víru bledej hmly. Biele závoje dymu sa v nej krútili a plazili ako živé tiene, no ani jeden z nich sa neodvážil vkročiť do nášho sveta.

Brána sa pred Rekreačným centrom Elmwood Park objavila pred ôsmimi dňami. Naľavo sa týčila Elmwoodska verejná knižnica, celá z červených tehál s tónovanými oknami. Napravo stál pohrebný ústav a za ním obyčajné, trojposchodové bytové domy s béžovou omietkou. Za nami, smerom na východ, sa rozprestieralo Chicago. A rovno pred nami sa otvárala medzidimenzionálna trhlina. Bol to pondelok ako každý iný.

Keby mi pred desiatimi rokmi niekto povedal, že raz budem stáť pred dierou vedúcou do dimenzionálnej trhliny plnej monštier, chystajúc sa riskovať život a vkročiť dovnútra, asi by som ho vysmiala, pokrútila hlavou a odišla. Pravdepodobne by som utekala za

Rogerom, aby som mu porozprávala o bláznovi, ktorého som práve stretla. Pred desiatimi rokmi som mala úplne iný život. Bola som šťastne vydatá tridsiatnička, matka dcéry, ktorá chodila do základnej školy, a malého syna, ktorý sa práve zbavil plienok. Mala som prácu, ktorú som milovala a ktorá bola bezpečná. Bol to pokojný život, stvorený pre inú Adaline.

Mali sme pred sebou slubnú budúcnosť. Až kým ju invázia nerozdrvila na maličké kúsky.

Bezplatná núdzová lekárska starostlivosť pri pracovnom úraze.

Do tejto práce som nastúpila kvôli benefítom a vo chvíľach, akou bola aj táto, som si ich v duchu opakovala ako modlitbu.

Dentálna starostlivosť, spoluúčasť stopäťdesiat dolárov, päťdesiat-percentná zľava na strojčky na zuby.

Veci, ktoré človek ocení, až keď dospeje a narodí sa mu deti. Vtedy človeku pripadá dentálny plán s ortodontickými službami neskuťočne lákavý. Strojčky boli neuveriteľne drahé.

Očný plán, pätnásťpercentná zľava na okuliare a kontaktné šošovky.

Brána sa otvorila ako temná tlama.

Tridsaťdva metrov vysoká tlama. Možno ešte vyššia. Miera hrozby sa hodnotila od modrej po červenú a prípravný balíček označil túto bránu ako oranžovú – s nízkou mierou nebezpečenstva. Na desaťbodovej stupnici nebezpečenstva sa pohybovala okolo sedmičky.

Toto bola moja stosedemdesiata štvrtá brána. Do oranžových brán som vstúpila už viackrát. Do tejto sa mi však dva razy nechcelo. Pri pohľade na ňu sa mi stavali vlasy dupkom. Prítomnosť pohrebného ústavu vôbec nepomáhala.

„Hrozivá mrcha, čo?“ zamrmlala vedľa mňa Melissa.

„Uhm.“

Vedúca bane si prekrížila ruky na hrudi. Bola to vysoká žena, o dva roky staršia než ja, s gaštanovými vlasmi, ktoré si pravidelne farbila každé štyri týždne, a s výrazom, ktorým dávala najavo, že má všetko

pod kontrolou. Stretli sme sa pred rokmi pri jednej z mojich skorších misií v bráne, spojili sa cez tému detí a odvtedy sme priateľky.

Po otvorení prvých brán niektorí ľudia získali zvláštne schopnosti, ktoré nedokázala vysvetliť ani veda. Pravdupovediac, veda sa snažila zo všetkých síl, ale ak to chodilo ako mágia a hovorilo ako mágia, väčšina ľudí sa rozhodla, že je to jednoducho mágia. Tieto schopnosti sa nazývali talenty, a aby to bolo ešte mäťúcejšie, ľudia, ktorí ich mali, sa tiež nazývali Talenty.

Talenty sa delia do dvoch kategórii: bojové a nebojové. Bojové Talenty získavali zvýšenú fyzickú silu a boli obdarovaní nadprirodzenými schopnosťami – vytvárali silové polia, privolávali energetické zbrane, strieľali ohnivé lúče z prstov. Nebojové Talenty dostali náhodnú schopnosť, ktorá sa hodila len v špecifických situáciách.

Melissa patrila k nebojovým Talentom. Dokázala vycítiť rudu. Musela stáť priamo nad ňou a sústrediť sa, no kombinácia tejto schopnosti a jej predchádzajúcich skúseností s ťažbou železa jej umožnila postúpiť na pozíciu vedúcej baníckeho tímu.

Pod jej vedením všetko šliapalo ako hodinky. Nepodliehala panike, ale pri pohľade na túto bránu jej behal mráz po chrbte. Niečo na tej diere nás obe vyvádzať z rovnováhy.

Melissa sa zamračila a povedala: „Anja, zaviaž si tie prekliate šnúrky.“

Jedna z mladších baníčok prevrátila oči. Prikrčila sa a zvolala: „Ani raz si to neodpustíš...“

„Presne tak. Neodpustím si to. Všetkých na to upozorňujem. Ak bude treba utekať z brány, nepotrebujem, aby ste sa potkli o vlastné nohy. Budem sa musieť otočiť a zachrániť vás. Doma ťa čakajú dve malé deti.“

„Áno, mami.“

Melissa vydýchla a pokrčila plecami. „Dnes je drzosti na rozdávanie.“

Okolo nás sa rozprestieral banický tím. Pozostával z dvanástich ľudí v modrofialových indigo kombinézach Magnaprene a prilbách rovnakej farby. Všetci si kontrolovali výstroj. Nikto nevyzeral vystrašene. Upravovali si opasky s náradím, testovali vrtačky a nožnice, kontrolovali generátor aj reflektory na štyroch priemyselných vozíkoch. Bežná rutina.

Pred bránou stal sprievod – päť bojových Talentov. Výstroj si už dávno skontrolovali a teraz pokojne čakali. Aaron, bojovník triedy Zátarasi 5, sedel na debne opretý o ďalšiu. Oči mal zatvorené a jeho mohutný, ťažký a smrteľný štít vystužený adamantom ležal vedľa neho na zemi. Traja objavitelia sa prechádzali po okolí s puškami SIG Spear pripravenými na okamžitú akciu. Ich špecializácia? Boj na diaľku a rýchly ústup – inými slovami, vystreliť na všetko, čo sa hýbe, a potom sa okamžite stiahnuť do bezpečného úkrytu.

London, veliteľ sprievodného tímu, si premeral banické jednotky. Bol strážcom čepele – dokázal rozdávať smrteľné rany a zároveň vytvoriť ochranné silové pole, ktoré ho robilo nezraniteľným na dve minúty. Niesol taktickú sekeru, ktorá vyzerala tak hrozivo, až sa zdalo, že dokáže človeka zabiť len pri pohľade na ňu. Raz som videla, ako ňou presekáva medzidimenzionálne monštrá, akoby krájal šalát.

Banický tím aj sprievod mali na sebe indigové uniformy s emblémom Studeného chaosu – vzpriamený meč omotaný bleskom, ktorého žiarivo biela farba kontrastovala s tmavým podkladom. Ja som mala bielu prilbu a sivú kombinézu s nášivkou Veliteľstva dimenziónej obrany na rukáve. Zatiaľ čo tím a sprievod boli súkromní predstavitelia cechu Studeného chaosu, ja som zastupovala vládu v Spojených štátoch. Mój oficiálny titul bol Dimenzionálna hodnotiteľka prielomov. Cechy nás volali DiHOPRovia – a ich úlohou bolo udržať nás nažive za každú cenu.

Ak by sa niečo posralo, Aaron by sa hodil medzi tím a hrozbu, ostreľovači by zostrelili všetko, čo by sa hýbalo okolo neho, a London

by ma chytil, oboch nás vtiahol do svojho silového poľa a dostal z brány, aby som mohla nahlásiť katastrofu VDO. Zo všetkých tu prítomných som bola najmenej nahraditeľná – aspoň podľa vlády.

Napriek tomu som sa necítila o nič lepšie.

Hmla vírila vo vnútri diery a vrhala na mňa hrôzostrašné chápadlá. Ledva som odolala nutkaniu objasť sa.

Dvadsať dní rekonvalescencie. Konečne ich schválili. Nárok na ne mám už dávno. Možno práve v tom spočíval problém.

Základný príspevok na bývanie.

Príspevok na školné pre deti – v skratke PŠD.

PŠD bol najdôležitejší. Vďaka nemu som dokázala pokryť školné na Hinovej akadémii. V poslednom čase to bolo náročné, ale nemeškala som ani s jednou splátkou. Škola sa vyznačovala vynikajúcimi akademickými výsledkami, ale vybrala som ju kvôli jej podzemnému úkrytu. Ak by sa brána prelomila a mesto zaplavila vlna monštier, Tia a Noah by boli v bezpečí, kým by vojsko a cechy neporazili nepriateľa. Konkurencia o miesto v škole bolo veľká, ale keďže som členkou VDO, moje deti čakalo špeciálne zaobchádzanie, rovnako ako deti členov cechov. Mať v škole deti talentov zvyšovalo jej prestíž.

„Ada, London si ťa zase obzerá,“ zvolala Melissa.

Vedľa mňa sa Stella, Melissina mladá zverenkyňa s detskou tvárou, potichu zachichotala. Mala dvadsať a flirtovanie pre ňu stále malo svoje čaro.

Veľký nemecký ovčiak sediaci pri jej nohách lapal do dychu, ako by sa smial spolu s ňou. Bear pochádzala z vychýrenej línie policajných psov a každý z jej predkov mal hrdinskú kariéru. Mala typické ovčiarske sfarbenie, obrovské uši, hlboké hnedé oči – a hladkať ju bolo prísne zakázané. Pýtala som sa na to už predtým, ale odpoveď bola jasné „nie“. Bear pracovala rovnako ako my ostatní. Hladkanie by bolo zbytočným rozptýlením.

„Naprav sa, ide sem,“ zašepkala mi Melissa.

Otočila som sa. London mieril priamo k nám. Jeho skutočné meno bolo Alex Wright, pochádzal z Liverpoolu, ale každý ho volal London. Ľudia s bojovými talentmi boli odolní voči namáhaniu a opotrebeniu, a hoci mal štyridsaťpäť rokov, London bol vo výbornej kondícii. Bol vysoký, mal široké ramená, modré oči, vlnité hnedé vlasy a úprimný úsmev. Jeho úlohou bolo chrániť baníkov a mňa, a keďže bol mojím osobným strážcom, trávili sme spolu veľa času. Napriek tomu mi v poslednej dobe venoval akosi priveľa pozornosti.

London sa zastavil priamo pred nami.

„Všetko v poriadku?“ spýtal sa.

„Všetko bolo v poriadku, kým si sa tu neukázal,“ odvrkla Melissa.

Uškrnul sa a odvetil: „Len preukazujem náležitú starostlivosť.“

Mali vo zvyku doťahovať sa. Vždy to uvoľnilo atmosféru. Prešli sme spolu celú východnú časť Spojených štátov. V niektorých baníckych tímoch sa napätie dalo krájať a podávať ako sendvič. Členovia Studeného chaosu sa vyznačovali schopnosťou byť nad vecou a bystrosťou.

Ich doťahovanie bolo zábavné, ale v skutočnosti bolo jasné, kto tu velí – London. Melissa velila baníkom, ale v trhlíne všetci počúvali Londona na slovo – vrátane mňa. Ak by niekto nepočúvol jeho rozkaz, ohrozil by celý tím, a to bolo neprípustné. Ak by sa Londonovi čosi nepozdávalo, stiahol by celú jednotku späť a Melissa by nemohla povedať ani mäkké f.

„Obávaš sa o nás, sprievodný kapitán?“ spýtala sa Stella. Naklonila hlavu a hriva tmavých kučeravých vlasov jej sklzla na jednu stranu.

„Obávať sa je súčasťou mojej práce, Milesová. Trénovala si šprinty?“ spýtal sa London.

„Trénovala,“ odvetila Stella. „Pätnásť sekúnd.“

Sto metrov za pätnásť sekúnd. Sakra pôsobivé. Ach, byť tak zase mladá. Ja som bola dvakrát staršia ako ona. Kedy sa to stalo? Dvadsať narodeniny som slávila pred pár rokmi, či...?

„To nie je zlé,“ zvolal London.

„Obe ich porazím,“ vyhlásila Stella a ukázala na mňa a Melissu.

„Ozvi sa, keď bokmi pretlačíš na svet troch ľudí a priberieš štyridsať kíľ zo stresu, že ich musíš udržať nažive,“ odvrkla Melissa bez mihnutia oka.

London sa otočil ku mne a spýtal sa: „A ty, Ada? Kde šprintuješ?“
Prečo to robíš? Vieš, že z toho aj tak nič nebude.

„V Gate Parku.“

Každý vládny operátor brán behával. Nie preto, aby trénoval vzdialenosť alebo výdrž, ale aby trénoval beh o prežitie. Stometrový šprint. Jedno pomalé kolo okolo dráhy. Potom opäť šprint. Následne chôdza. Hodinu bez prestávky. A potom domov – s boľavými kolenami a ibuprofénom na umlčanie telesných prejavov bolesti. Trikrát do týždňa. Päť by bolo ideálnych, no tri boli maximum, ktoré som dokázala udržať bez kolapsu. VDO nás každého pol roka preverovalo, aby si bolo isté, že ešte stále vieme utekať. Ak by sa nebojový Talent v prielome ocitol v ohrození, mohol urobiť len jednu vec. Bežať k bráne. To bola najlepšia možnosť. A veľmi často jediná.

„Možno sa niekedy pridám,“ povedal London.

Zase? Prečo? „Si mimo mojej ligy. Bola by to strata času.“

„Nikdy,“ odvetil.

„Ako rýchlo to odbehneš, sprievodný kapitán?“ podpichla ho Stella.

„Poviem ti to takto: môžem vziať Adu na plecía, dopriať ti trojsekundový predstih, a aj tak ma nedobehneš.“

London sa pousmial a bez ďalších slov odišiel.

„Naťahuje nás?“ šepľala Stella a pozrela sa na Melissu.

„Nie,“ odpovedala vedúca banického tímu pokojne. „Bojové Talenty sú na úplne inej úrovni. Proti nim nemáme šancu.“

London neustále vysielal nejaké signály. Bol to pekný a charizmatičký muž, dobre vedel, čo robí. Skúsenosti mu dávali istotu – presne vedel, kedy hovoriť, kedy mlčať a kedy mi venovať pozornosť. Keby som súhlasila s rande, všetko by prebehlo hladko a skončilo sa dobre.

VDO však striktne zakazovalo nadväzovať osobné vzťahy s členmi cechu. Mala som zostať neutrálna a zdržať sa akýchkoľvek citových väzieb. Dokonca aj priateľstvá počas pracovnej doby – ako to s Melissou – sa tolerovali veľmi obmedzene.

Zaplietť sa s Talentom z cechu znamenalo okamžitú výpoveď. Mala som dve deti a hypotéku, a hoci nepochybujem, že by bol v posteli skvelý, riskovať kvôli nemu prácu som si nemohla dovoliť.

Zavibroval mi telefón. Hinova akadémia. *Prosím, žiadne problémy. Prosím, žiadne problémy...*

„Áno?“

„Pani Moorová?“

Gina Murrayová, zástupkyňa riaditeľa. To nevestilo nič dobré.

„Máme problém.“

Ako inak.

Z brány vyšla žena a zamávala mi. Prieskumníčka z útočného tímu. Prešla už hodina bez incidentu a nastal čas ísť dnu.

„No dobre, ľudia,“ zvolal rázne London. „Už to poznáte. Posledná kontrola výstroja. O dve minúty vyrážame.“

„Čo sa stalo?“

Musela som to vyriešiť. A rýchlo. Telefóny vo vnútri brány nefungovali. Žiadne spojenie, žiadne fotky, žiadne nahrávky – iba statický šum. London musel presne dodržiavať plán a počítať s každým oneskorením. Keby sme sa do brány dostali čo i len o päť minút neskôr a v dôsledku toho by došlo k nehode či strate na životoch, cech by ho za to príkladne potrestal.

„Tia odišla zo školy bez povolenia.“

Melissa prevrátila oči.

„Dobre.“

Čo to stváraš, Tia?

„Tesne predtým, ako odišla, ju niekoľko študentov a členov fakulty začulo hovoriť o tom, že si ublíži.“

„Prosím?“

„Musíme kontaktovať políciu...“

„Prosím, nerobte to. Najprv sa s ňou porozprávam ja. Hneď vám zavolám späť.“

Zložila som a vytočila Tiu.

Píp.

Neurobila by to. Moja Tia nie. Ani za svet.

Píp.

Píp.

Poznám svoje dieťa. Neurobila by to.

„Áno, mami?“

„Chceš si ublížiť?“

„Čo?“

Banický tím sa zoradil pred bránou. London ma prebodol pohľadom.

„Pozrite, Stellin pes sa zasekol,“ zvolala Melissa hlasnejšie, než chcela.

Stella predstierala, že trasie Bearinou vôdzkou. „Nezapína sa. Niečo sa pokazilo.“

London sa k nám rozbehol.

„Volali mi z Akadémie. Povedala si, že si chceš ublížiť a ušla si zo školy.“

„Neostáva mi nič iné, než sa zabiť. Práve nám dali za úlohu ďalšiu esej. Musím to dokončiť do budúceho týždňa...“

„Tia!“ Môj trasúci sa hlas prezrádzal bezmocnosť. „Toto je vážne. Musíš mi povedať pravdu. Uvažuješ nad tým, že si ublížiš?“

London podišiel k nám a potichu sa spýtal: „Prečo zdržuje?“

„Daj jej chvíľu,“ povedala Melissa. „Ide o jej dcéru.“

„Nie. Bola som v jedálni, znova som prepadla z latinčiny a do toho tá piata esej...“

London sa mi pozrel priamo do očí. „Tri minúty.“

Ďakujem, naznačila som perami. Tri minúty boli dar.

„... pán Walton si neodpustil uštipačnú poznámku, že sa nesnažím, a ja som povedala: ‚Tak ma rovno zabite, vyrieši to všetky moje problémy...‘“

„A?“

„A potom som si odskočila do Starbucksu. Vždy sa potajomky vytrácam do Starbucksu. Robí to každý. Nikomu to nevaďí.“

Katastrofa zažehnaná. Škola zareagovala prehnane. Úľava sa cezo mňa prehnala ako ľadová sprcha. Žiadna tragédia sa nekoná.

„Pán Walton ma nenávidí!“

„Tia, chystám sa vstúpiť do brány. Škola chce volať políciu.“

„Čože? Prečo?“

„Ak sa to stane, všetko sa strašne skomplikuje a ja ti nebudem môcť pomôcť, lebo budem v prielome. Potrebujem, aby si sa vrátila do školy a dala to do poriadku.“

„Idem. Už som takmer tam.“

Zahľadela som sa do brány.

„Kráčam smerom do školskej budovy.“

„Podlizuj sa im, urob, čo musíš, ale naprav to. Lúbim ťa.“

„Aj ja teba, mami...“

Brána sa týčila pred nami.

„Sme tu,“ šepala mi Melissa.

„Musím ísť, Tia.“

„Mami?“

„Áno?“

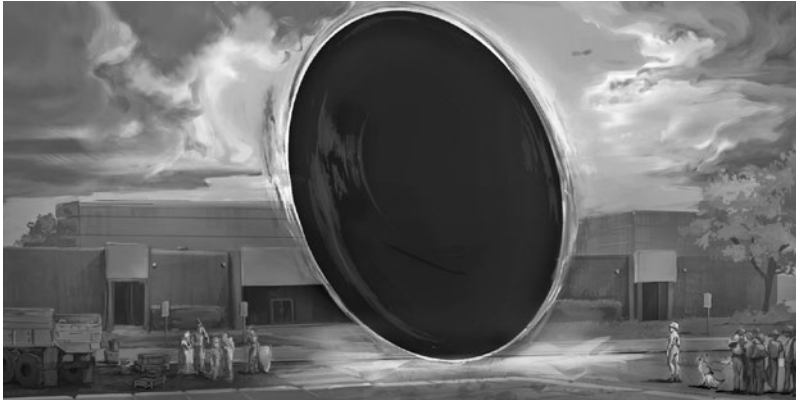
„Nezomri.“

„Nezomriem, sľubujem,“ odvetila som.

Zložila som, vypla telefón, vložila ho do vrečka kombinézy a za-zipsovala ho.

„Pamätajte,“ zvolal London. „Ideme dnu ako jeden tím – jedno telo – a presne tak aj vyjdeme von. Nikoho neopúšťame.“

Hmla sa vírila pred nami, zadržovaná neviditeľnou hranicou. Zhlboka som sa nadýchla a vkročila do temnoty.

VSTÚPIŤ DO BRÁNY BOLO, AKOBY SOM SA SNAŽILA PREDRIEŤ cez husté, gumovo-lepkavé želé.

Mihala som očami, snažiac sa prispôbiť slabému svetlu.

Predo mnou sa tiahla kamenná chodba osvetlená bioluminiscenčnými lišajníkmi, machom a hubami. Rástli po stenách a stropoch, vyžarovali tlmené tyrkysové, zelené a levandulové svetlo. Niektoré sa vinuli ako výhonky papradia, iné sa rozprestierali do jemnej siete, pripomínajúcej hubu známu ako hadovka závojová.

Tá inakosť bila do očí. Nič tu nepôsobilo povedome – ani prostredie, ani vôňa, ani pocit, ktorý by sa dal nazvať domovom. Na zátylku sa mi zježili chlpy. Strach mi prešiel rukami ako rozpálené elektrické ihly. Chcela som čím skôr odísť z tej brány. Túžba otočiť sa na päťach a ujsť späť k známemu modrému nebu bola takmer neznesiteľná.

Takýmto záchvatom paniky som čelila zakaždým, keď som vstúpila do prielomu. Skúsila som už všetko: terapiu, dychové cvičenia, počítanie, zapisovanie náhodných detailov, ktoré som videla.

Obvodný lekár mi predpísal Xanax, no ten som užívať nemohla – pre operátorov brán bol prísne zakázaný. Príliš spomaľoval reflexy.

Lieky by aj tak nepomohli. Nič nepomáhalo, až kým sme počas jedného týždňa nenarazili na zhluk prielomov. Štyri brány sa otvorili naraz, blízko seba, a ja som bola jediná DiHOPRA v dosahu. Prešla som štyrmi prielomami za štyridsaťosem hodín a niekde uprostred tretieho sa môj panický spínač definitívne vypol. Úzkosť bola len nevítanou spomienkou na minulosť – a musela zmiznúť. Hneď teraz.

Pravdepodobne išlo o doznievajúci stres z telefonátu zo školy.

„Dobre,“ ozvala sa Melissa. „Máme tu vápencový jaskynný bióm. Útočný tím našiel veľkú sieň so sľubnými minerálnymi ložiskami, takže nás čaká krátky presun. Dávajte si pozor, kadiaľ kráčate. Pamätáte sa, ako Sanders spadol do trhliny a zasekol sa tam? Desať minút sme ho ťahali von, kým on zo seba vypúšťal celú kanonádu prdov a náramne sa na tom bavil. Nebuďte Sanders.“

Sanders, vysoký a mohutný tridsiatnik, sa uškrnul spoza ryšavej brady.

„Tentoraz som nemal čili, prisahám.“

Celý tím sa zachichotal. Melissa do bodky nasledovala osvedčený postup: bod jeden – uvoľniť atmosféru hneď po vstupe do brány; bod dva – dostať sa k miestu ťažby; bod tri – zisk.

„Dnes je s nami Adaline Mooreová,“ oznámila Melissa. „Najsilnejšia DiHOPRA v celom regióne. To znamená, že ak sa v tomto pekle dá zarobiť slušný balík, ona ho nájde. Ďalší deň, ďalší dolár. Je tak, hodnotiteľka Mooreová?“

„Presne tak,“ odvetila som v rovnakom duchu. „Žijeme si svoj americký sen.“

V dave sa ozvala ďalšia vlna smiechu.

„Once more...“ zakričal jeden z baníkov.

„Ani to neskušaj!“ skríkla Melissa. „Máš na viac.“

„... unto the breach!“